

der, som den højtærede Finansminister bemærkede, jo ere anslaaede til noget over 3 Millioner Kr. mere end det foregaaende Aar. Deraf hidrører atter en væsentlig Del fra en forventet Stigning af Toldindtægterne, som ere anslaaede til 2 $\frac{1}{2}$ Million Kr. mere end i Fjor. Det er jo i og for sig glædeligt, at Indtægten paa denne Konto er i Stigen, da det i forskellig Retning synes at tyde godt. For Udgifternes Vedkommende er Forøgelsen fra i Fjor blevet et Beløb af 3,865,000 Kr. Det maa jo imidlertid erindres, at Tilskuddet til Kommunerne udgør en meget væsentlig Del deraf, nemlig 1 $\frac{1}{2}$ Million Kr., saaledes at der til andre Udgifter med en rund Sum foreslaas 2,365,000 Kr. mere end i Fjor. Det er jo ikke noget lille Beløb, hvormed Udgifterne saaledes ere stegne, og det er i Særdeleshed med Hensyn til dem, at det gælder om at holde til Raade, saaledes at man ikke gaar for rask frem. Det maa ogsaa bemærkes, at der ved den Opgørelse, som den ærede Minister foretog, og som jeg nu tangerer, slet ikke er taget Hensyn — saaledes som man plejer at gøre det — til § 28, altsaa til en Række af Lovforslag, som ville medføre en ikke ubetydelig Udgift, hvis de blive vedtagne. Det vil jo ikke netop gælde f. Eks. om Retsreformen trods det, at den vil medføre meget betydelige Udgifter, naar den en Gang træder i Kraft, thi Udgifterne hertil ville ikke komme til at mærkes det første Aar, da Loven ikke vil kunne føres ud i Livet før adskillig Tid efter, at den er vedtagen. Men der er adskillige andre af de Forslag, som foreligge, der, hvis de vedtages, ville medføre en ikke ubetydelig Udgiftsforhøjelse. Der er saaledes under alle Omstændigheder god Grund til at anvende megen Forsigtighed med Udgifterne og nøje at overveje, hvad man har Raad til at bevilge. Jeg skal ikke i dette Øjeblik komme ind paa Detaillerne, jeg forbeholder mig under Udvalgsbehandlingen eventuelt at vende tilbage dertil. Derimod vil jeg tillade mig at gøre nogle mere almindelige Bemærkninger.

Den højtærede Minister omtalte, som rimeligt var, den ny Post, som første Gang findes paa Finanslovsforslaget for i Aar, nemlig Formue- og Indkomstskatten, det er paa § 4, Nr. 7. Det er noksom bekendt, at det paa Initiativ af dette Ting blev vedtaget, at der ikke skulde finde nogen tvungen Angivelse af Formuen Sted. Naar jeg siger: en tvungen Angivelse af Formuen, forstaa jo alle, hvad jeg mener

dermed. Den Selvangivelsespligt, som fandtes i Lovforslaget saavel med Hensyn til Indkomst som med Hensyn til Formue, blev indskrænket til at angaa Indkomsten alene. Ved Siden af den herhen hørende Bestemmelse fandtes der i den Del af Lovforslaget, der angik Paaligningen af Skatten, en Regel om, at vedkommende Ligningsmyndighed paa en vis Tid skulde opfordre alle til at opgive deres Indkomst og Formue. Da nu Angivelsespligten med Hensyn til Formuen bortfaldt, gjorde jeg under Forhandlingerne, specielt i Udvalget, opmærksom paa, at saa burde jo egentlig ogsaa denne Bestemmelse forandres, thi naar man ikke længere havde nogen Pligt til at opgive Formuen, var det ret mærkeligt, at man skulde opfordres til at opgive den. Dertil blev der svaret, særlig fra den højtærede Minister: „Det gør jo dog egentlig ingen Ting, at man opfordrer Folk dertil, thi en Opfordring er en Sag for sig; man kan lade være med at følge den“. Og det maatte jeg erkende for rigtigt. Det kan jo i og for sig ikke være nogen Skade til, at man opfordrer Folk til noget, de ikke ere forpligtede til at gøre, idet de jo kunne nægte at efterkomme Opfordringen. Derfor blev det altsaa staaende i Loven, at der skal rettes en Opfordring til alle om at opgive saavel deres Indkomst som deres Formue. Paa de Skemaer, som ere udsendte fra Finansministeriet, findes nu først det, der angaar Angivelsen af Indkomsten, og derefter i Slutningen en lille Sætning, som sigter til Formuen. Jeg tror nu, at saare mange Mennesker ere ubekendte med Reglerne angaaende Forpligtelsen til Selvangivelse. Hvor meget man end paa visse Hold taler om den store Oplysning, saa turde det dog være saa, at der maaske ikke er et af 100 Mennesker her i Landet, der har læst Skatteloven fra Begyndelsen til Enden. Der er meget faa, der have sat sig rigtig ind i den. Jeg har gjort den Erfaring, at en Mængde Mennesker ikke har Begreb om hele det Forhold, jeg her taler om. Meget intelligente Folk have uden videre udfyldt Skemaet ogsaa med Hensyn til Formuen i Tro paa, at det var en Forpligtelse, de havde. Naa, det maa jo nu blive deres egen Sag, men for dem, som kende Loven og lade være med at udfylde Skemaet, opstaa der forskellige Spørgsmaal. Jeg skal derom bemærke, at den Del af Skemaet, som angaar Indkomsten, har man delt i 3 Rubra, en for Indkomst af fast Ejendom og selvstændig Erhvervsvirksomhed, som Handel;